

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

DOSAR NR. /90/2006

DECIZIE NR. /R-C

Ședința publică din 2007

Curtea compusă din:

Președinte : - judecător

Judecător : -

Judecător : -

Grefier : -

S-a luat în examinare, pentru pronunțare, recursul declarat de contestatoarea **SC SRL**, cu sediul în , str. , nr. 9, județul , împotriva sentinței nr. /CAF/23 ianuarie 2007, pronunțată de Tribunalul - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. /90/2006, în contradictoriu cu intimații **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR REGIONALĂ VAMALĂ**, cu sediul în , sector 1, str. , nr. , și **DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ**, cu sediul în , str. , nr. 248 , județul și **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în , str. , nr. , județul .

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au lipsit părțile .

Procedura, este legal îndeplinită.

Recursul este legal timbrat, prin anularea chitanței fiscale nr. 8987/04.05.2007, emisă de Primăria Municipiului , în sumă de 2,00 lei , reprezentând taxa judiciară de timbru și prin anularea timbrului judiciar în sumă de 0,15 lei .

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, după care:

Curtea constată că dezbaterile în fond asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 04.05.2007, când cererile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie .

CURTEA

Asupra recursului de față:

Prin cererea nr. 1983/2005, reclamanta SC SRL a solicitat Judecătoria Rm. Vâlcea să anuleze actele constatatoare nr. și din 14.02.2005, precum și alte acte ce decurg din acestea, în contradictoriu cu pârâta emitentă Autoritatea Națională a Vănilor.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că în luna iulie 2003 a importat din Germania, de la firma ~~THE~~ ~~IMP~~ ~~VE~~, frigidere și compresoare, prezentând la vamă documentele necesare operațiunii de vămuire. Ulterior organele vamale au efectuat un control la reclamantă și i-au impus acesteia plata unor taxe vamale suplimentare precum și a unor majorări pentru faptul că firma furnizoare nu a emis în mod corect certificatul EUR 1 prezentat inițial la vamă de către reclamantă și în baza căruia aceasta din urmă a beneficiat de un regim vamal preferențial.

Reclamanta a arătat că nu îi poate fi în nici un fel imputabil modul de completare de către firma furnizoare străină a documentelor pe care reclamanta le-a prezentat la vamă și în baza cărora a primit liber de vamă. Ca urmare nu poate fi obligată să plătească sume în plus pentru greșelile furnizorului german care a atestat că produsele livrate reclamantei au calitatea de produs „original”.

La data de 23.05.2005 reclamanta și-a precizat acțiunea în sensul că a solicitat și anularea procesului verbal nr. / 14 februarie 2005, a somației de plată nr. / 2.2005 și a actului privind calculul dobânzilor de întârziere nr. / 14.02.2005.

În cauză a fost citată în calitate de intimată și Direcția Regională Vamală Craiova.

Prin sentința civilă nr.169/16 ianuarie 2006, Judecătoria a declinat competența materială la Tribunalul

La această din urmă instanță cauza a fost înregistrată sub nr.572/2006 (nr.nou 2291/90/2006).

La data de 5 iunie 2006, reclamanta a formulat o nouă precizare la acțiune în sensul că contestația sa vizează și decizia nr. 14 aprilie 2005 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice, prin care a fost respinsă contestația administrativă formulată de reclamantă împotriva actelor de constatare.

Prin sentința nr.40/CAF/23 ianuarie 2007, Tribunalul - secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a respins excepția tardivității acțiunii formulată de intimata DGFP și a respins contestația formulată de SC ~~IMP~~, inclusiv sub aspectul cheltuielilor de judecată.

În motivarea hotărârii prima instanță a arătat că excepția tardivității contestației formulate împotriva Deciziei nr. 14.02.2005 invocată de pârâta D.G.F.P. este nefondată, pentru că nu există nici o

...dă din care să rezulte că pârâta i-a comunicat reclamantei în mod legal
zia contestată.

Art. 105 din Regulamentul pentru aplicarea Codului Vamal
vede că preferințele tarifare stabilite prin acordurile sau convențiile
naționale la care România este parte se acordă la depunerea certificatului
circulație a mărfurilor EUR 1 și înscrierea codului stabilit pentru fiecare
ord sau convenție în rubrica corespunzătoare a declarației vamale în
aliu.

Potrivit art. 16 paragraful 1 lit.a și respectiv art. 17 paragrafele 1 și
din Protocolul nr. 4 privind definirea noțiunii de produse origine,
odusele origine din Comunitate beneficiază la importul în România de
vederile acordului prin prezentarea unui certificat de circulație EUR 1
u a declarației de origine aplicată pe factură externă.

În conformitate cu art. 24 din același protocol dovada de origine
e prezintă autorității vamale din țara importatoare cu ocazia îndeplinirii
ormalităților de import vamale de import definitiv în vederea acordării
preferințelor tarifare.

Art. 106 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal stipulează
că biroul vamal în cadrul căruia se efectuează operațiunile vamale poate
solicita autorității emitente a dovezii de origine verificarea acesteia iar art. 107
din același act normativ arată că „ în toate cazurile în care în urma verificării
dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost
neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei
vamale prin întocmirea de acte constatatoare.

Astfel în baza acestor prevederi legale Biroul Vamal
a comunicat Autorității Naționale a Vămirilor București, factura externă nr.
15.07.2003 care purta declarația de origine aplicată de către firma
exportatoare prezentată de reclamantă cu ocazia efectuării formalităților de
vămire în vederea efectuării formalităților pentru controlul „ a posteriorii”
fiind transmis în acest scop Administrației Vamale din Germania pentru
efectuarea verificărilor necesare.

Administrația Vamală Germană în urma verificărilor efectuate a
comunicat faptul că mărfurile indicate în factura externă care purta declarația
de origine nu sunt mărfuri de proveniență în sensul Acordului dintre
Uniunea Europeană și România astfel că aceste mărfuri nu pot beneficia de
regim tarifat preferențial.

În consecință, având în vedere răspunsul dat de Administrația
Vamală Germană se constată că pârâtul în mod corect a procedat la
calcularea diferențelor de drepturi vamale în cuantum de 6.800 lei RON
stabilite prin actele constatatoare nr. 35 și 36 din 14.02.2005.

Referitor la dobânda în sumă de 27.725.005 lei și penalitățile de
întârziere în sumă de 6.119.840 lei se constată că prin actele constatatoare

nr. 3 și 3 din 14.02.2005 au fost calculate diferențe de debit în suma de lei alcătuite astfel : lei taxe vamale; comision vamal și lei T.V.A..

Prin actul de dobânzi de întârziere nr. 04 din 14.02.2005 procesele verbale privind calculul penalităților de întârziere nr. 03 din 14.02.2005 au fost calculate dobânzi și penalități de întârziere pe perioadă 14.02.2003-14.02.2005 în baza aer 114 alin.1, 115 alin.1 și 2 lit. a și art. 12 alin.1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală precum și O.G. nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare republicată modificată.

Față de toate acestea, prima instanță a apreciat că actele de constatare, procesele - verbale, somația și decizia prin care s-a respins contestația au fost încheiate cu respectarea legii.

Împotriva sentinței a formulat recurs reclamanta, invocând dispoz.art.304 pct.9 și pct.10 Cod pr.civilă.

Astfel, recurenta arată că sentința primei instanțe încalcă dispoz.art.106 - 107 din Regulamentul de aplicare a Codului Vamal în sensul că instanța nu a observat că nu Biroul Vamal a fost cel care solicitat autorității emitente a dovezii de origine verificarea acesteia, ci Biroul Vamal și care nu avea această competență întrucât nu a efectuat operațiunile vamale de import.

De asemenea, administrația vamală germană, în cadrul investigațiilor suplimentare la sediul exportatorului, nu a identificat în mod clar societatea recurentă printre destinatarii mărfurilor exportate de firma germană. Prin urmare, în mod abuziv Biroul Vamal a anulat regimul preferențial acordat inițial recurentei și a stabilit în sarcina acesteia datorii vamale suplimentare.

Recurenta a mai arătat că prima instanță a încălcat Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României, precum și Regulamentul de aplicare a Codului vamal aprobat prin HG nr.1114/2001 întrucât reclamanta a depus toate documentele menționate în aceste norme. Instanța nu a observat că recurenta a respectat cerințele legale referitoare la efectuarea declarației vamale și la acordarea regimului preferențial, neexistând decât simple supoziții neavenite, făcute la modul general, pentru concluzia că reclamantei i-a fost acordat în mod greșit regimul preferențial.

Totodată recurenta a arătat că prima instanță nu s-a pronunțat asupra faptului că înscrisurile de la dosar nu se referă în mod concret la societatea reclamantă în sensul că produsele importate de aceasta nu ar fi fost originare conform Acordului European privind asocierea dintre România și Comunitatea Europeană.

În final, recurenta a solicitat desființarea actelor constatatoare și a celor de executare, inclusiv a actului privind dobânzile de întârziere și decizia

nr. /2005, cu obligarea intimaiilor la plata cheltuielilor de judecată la fondul și în recurs.

Intimata - pârâtă Direcția Regională Vamală a depus întâmpinare atât în nume propriu cât și pentru Autoritatea Națională a Vănilor București, solicitând în esență respingerea recursului ca nefondat și reluând argumentele de fapt și de drept prezentate primei instanțe.

Examinând sentința prin prisma motivelor de recurs invocate, în raport de dispoz art.304 și 304¹ Cod pr.civilă, Curtea constată că recursul este fondat.

Astfel, la data de 11.08.2003 SC SRL a importat 150 bucăți frigiderare folosite cu 2 uși capacitate până la 340 litri și respectiv 254 bucăți compresoare frigiderare folosite, beneficiind de preferințe tarifare în baza declarației de origine aplicate de firma germană " " pe factura externă nr. 150703/15.07.2003.

În baza solicitării formulate de către Biroul Vamal Autoritatea Națională a Vănilor a solicitat Autorităților Vamale germane să efectueze investigații suplimentare la sediul firmei germane exportatoare, investigații suplimentare care au relevat faptul că mărfurile livrate de această firmă către diverși importatori români, printre care și recurenta - reclamantă din speță, nu sunt bunuri originare în sensul acordului România - UE.

În baza acestei constatări, autoritățile vamale au calculat în sarcina recurentei - reclamante plata unor taxe vamale de import suplimentare, cu accesorii aferente.

Curtea constată că împrejurarea că cel care a solicitat Autorității Naționale Vănilor efectuarea demersurilor pentru investigațiile suplimentare la firma din Germania a fost Biroul Vamal nu are relevanță în sensul că nu afectează valabilitatea solicitării respective sau a investigațiilor. Solicitarea a pornit de la Biroul Vamal și pentru mai multe operațiuni vamale efectuate de Biroul Vamal respectiv, însă controlul ulterior a evidențiat nereguli cu privire la exporturile făcute de firma germană și în cazul reclamantei care a efectuat importul prin Biroul Vamal.

În mod corect prima instanță a apreciat că recurenta - reclamantă trebuie să plătească taxele suplimentare vamale, întrucât s-a dovedit în cadrul controlului legal *a posteriori* că bunurile importate de aceasta din Germania nu erau bunuri originare, astfel că prima instanță a dat eficiență textelor legale incidente în cauză. Nu poate fi reținut motivul de recurs conform căruia administrația vamală germană nu a identificat în mod clar societatea recurentă printre destinatarii mărfurilor exportate de firma germană, contrariul acestei susțineri rezultând din adresa nr. Z473F-12221/03-1 și anexa acesteia, emise de organele vamale germane (filele 72-75 dos.fond), documente care arată în mod explicit că bunurile importate de recurentă de la firma germană nu sunt „originare”.

Nu are relevanță exclusivă pentru menținerea regimului vamal preferențial împrejurarea că recurenta reclamantă a depus la vamă, cu ocazia importului, toate documentele necesare pentru a se constata că bunurile sunt „originare”, câtă vreme ulterior s-a constatat că acestea nu sunt originare și că declarațiile din dovada de origine nu corespund realității. Potrivit art. 107 din Regulamentul din 09/11/2001 de aplicare a Legii nr. 141/1997 privind Codului vamal al României, în vigoare la momentul operațiunilor vamale din speță, în toate cazurile în care, în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare

Curtea apreciază că împrejurarea că prima instanță nu s-a pronunțat în mod explicit asupra susținerii reclamantei că la dosar nu există documente din care să rezulte că s-ar fi pus în discuție și anularea regimului preferențial acordat recurenteii – reclamante nu afectează legalitatea sentinței. Soluția instanței este amplu și coerent motivată, iar susținerea respectivă a reclamantei a fost rezolvată în cuprinsul considerentelor sentinței.

Curtea apreciază însă că recursul este fondat în ceea ce privește dobânzile calculate de organele vamale în sarcina recurenteii – reclamante.

Prin procesul verbal nr. 3/14.02.2005, privind calculul penalităților de întârziere, organele vamale au calculat în sarcina recurenteii – reclamante majorări de întârziere în cuantum total de 22.725.005 lei calculate până la data de 18.02.2005 - data scadenței taxelor vamale suplimentare, precum și penalități de întârziere în cuantum de 1.137.500 lei calculate până la data de 18.02.2005.

Prin actul privind dobânzile de întârziere nr. 2/18.02.2005 organele vamale au stabilit în sarcina recurenteii – reclamante plata sumei de 22.725.005 lei dobânzi de întârziere calculate până la data de 18.02.2005.

Calcularea dobânzilor și penalităților pentru această perioadă este nelegală, obligațiile vamale suplimentare nefiind scadente.

Potrivit art.61 alin.3 din Codul Vamal în forma în vigoare la momentul importului, „Când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare, respectiv de restituire a acestora. Diferențele în minus se comunică titularului operațiunii comerciale și urmează a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței datorate de titularul operațiunii comerciale în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în cuantumul stabilit prin lege, precum și interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire, până la achitarea datoriei vamale”

Din interpretarea art. 102 alin. 2, art. 109 alin.2 lit. a) și art. 114 Cod Procedura Fiscală, în forma în vigoare la momentul calculării dobânzilor și penalităților pentru taxele vamale suplimentare datorate de recurenta reclamantă, rezultă că dobânzile și penalitățile vor fi calculate după scadența obligației de plată a taxelor vamale suplimentare, iar scadența se calculează de la data comunicării diferențelor de obligații principale.

Pentru cele expuse, Curtea va admite recursul și, modificând în parte sentința, va admite în parte contestația și va dispune anularea procesului verbal nr.3/2005 și a actului de dobânzi nr.4/2005 prin înlăturarea obligației recurente - reclamante de plată a sumei totale de 27.844.845 lei. În raport de această dispoziție, vor rămâne fără efect dispozițiile din Decizia nr. 26/2005 emisă de D.G.F.P. Vâlcea cu privire la netemeinicia contestației administrative asupra dobânzilor și penalităților. În privința sumei de plată, Curtea constată că aceasta reprezintă act de executare silită, ce poate fi cenzurat doar de instanța de executare, și nu de instanța de contencios administrativ.

Văzând și dispoz.art.274 Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DE CIDE

Admite recursul declarat de contestatoarea SC [NOME], cu sediul în [ADRESA], județul Vâlcea, împotriva sentinței nr. 40/CAF/23 ianuarie 2007, pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2291/90/2006, în contradictoriu cu intimații **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR PLOIEȘTI**, cu sediul în București, sector 1, str. Măci M. II, nr. 13, **DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ PLOIEȘTI**, cu sediul în Craiova, str. Caracal, nr. [NUMER], județul Dolj și **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE RM VÂLCEA**, cu sediul în Rm. Vâlcea, str. General Magheru, nr. [NUMER], județul Vâlcea.

Modifică în parte sentința în sensul că admite în parte contestația și dispune anularea procesului verbal nr.3/2005 și a actului de dobânzi nr.4/2005, prin înlăturarea obligației recurente - reclamante de plată a sumei totale de 27.844.845 lei (rol).

Obligă intimații să plătească recurentei - reclamante suma de 27.844.845 lei (ron) cheltuieli de judecată parțiale la fond și în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi mai 2007, la Curtea de
Apel Miteșii - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

I.B.

D.M.

CEN

Grefier,

Red. C.C. 1
100/4 ex.
30.05.2007
jud. fond. E. Mărieș